

Fogadd be Krisztust!

Ismerd meg Krisztust, és mutasd be a világnak!

Valahányszor egy erőteljes személynégy feltűnik a történelem színpadán, a róla alkotott vélemények igen eltérnek. Aki egyesek szerint felszabadító, az másoknak terrorista. Ugyanez volt a helyzet Jézus esetében is. Voltak, akiknek ő volt a remény megtévesztője, az igaz barát. Mások viszont úgy tekintettek rá, mint egy csalásra, aki rossz hatással volt az emberekre, és akit ezért megfigyelés és ellenőrzés alatt kell tartani.

Jézus tudatában

volt a róla alkotott véleményeknek, ezért egyik nap beszégetést kezdteményeztet a tanítványaival ez a gyben. Kéldetése végéhez közelítve Jézus számára kért azrezt annak, hogy kicsit egyedül lehessen velük. Az a kérdés foglalkoztatta, hogy vajon mi fog történni a tanítványokkal, ha ő már nem lesz velük. Vajon képesek lesznek folytatni azt, amit ő elkezdett? És megértették-e egyáltalán azt, hogy ki is ő voltaképpen, és mi kéldetésének a célja?

A

Galileai-tengertől északra vitte őket, egy Cézária Filippi nevű csendes helyre. Ez egy olyan őt volt, amely nemcsak számukra, de minden hávó számára a remény őtjévé vált.

Jézus a

következőket mondta nekik: "Engemet, embernek fiát, kinek mondanak az emberek? Ők pedig mondanak: Némelyek Keresztelő Jánosnak, mások Illyásznak; némelyek pedig Jeremiásnak, vagy egynek a próféták közül" (Mt 16:13-14).

Bár az emberek

Jézus csodáinak szívesen laktak já vagy gyűgyultak meg, mégsem úgy tekintettek rá, mint egy páratlan, a maga nemében egyedülálló személyre, a Messiásra. Ehelyett a mált egy-egy kiemelkedő alakjával azonosították. Még sincs egyetlen olyan emberi kategória vagy személyiség sem, amelynek alapján helyesen határozhatnánk meg az ő személyét. Nem azért őt kélik Jézust, mert a történelemnek voltak kiemelkedő személyiségei, nők és férfiak, hanem azért őt kélik a történelem kiemelkedő személyiségeit, mert láttuk Jézust.

Miért

gondolták az emberek, hogy Jézus volt Keresztelő János? Tudjuk, hogy Keresztelő János kemény szónoki stílusához hiteles letméd társult, s ez igen nagy hatással volt kortársaira. Az emberek szívesen hallgattak, hogy meghallgathassák őt. Nemcsak azokra az időkre, hanem napjainkra is őrvényes, hogy ha becsúletes, őszinte és bátor vagy, és ez az letmédodban is meglátszik, akkor az emberek

Ácszre fognak venni, Ács meg fogják hallgatni azt, amit mondani szeretnél nekik.

Sok hasonlósáig

volt Jézus Ács János kázálta, de a kálálások még nagyobbak voltak. Jézus olyan dolgokat tett, amelyekre János soha nem lett volna képes. János prédikálhatott Ács előkászálta az embereket a mennyek országára, de nem tudta őket oda bevinni. Jézus volt az az ajtó, amelyen keresztül az emberek beléphettek oda.

Mások azt

mondták, hogy Jézus volt Isten. Ez elöng nagy elismerésnek számított, hiszen Isten megígérte, hogy elküldi Istent, aki a Messiás előhírnöke lesz (Mal 4:5). Jézus Ács Istent is voltak párhuzamok: mindketten az ima nagy emberei voltak, mindketten csodáival győztek, Ács megalkuvást nem tűrő módon kázáltak a hamis vallás társadalmára ellen. A kázálókat Isten azonban még inkább szembetűnők voltak. Isten ingadozott, még Jézus határozott Ács kázzal maradt. Istent Ásszelte a vereség érzete, Jézus azonban kiállta a próbát. Azért jött, hogy teljes tiszteletet, Ács semmi nem állhatta útját, amíg azt véghez nem vitte.

Nemelyek azt

mondták, hogy Jézus volt Jeremiás. Az "szárvetsző szereplői kázáló Jeremiás az, aki a leginkább hasonlít Jézusra a szenvedésben való kitartás terén. Ácszenetben az "tálat Ács a reményes egyaránt szerepelt. Ő volt az, akinek a szeme kázzal lett népe állapota láttán, Ács sok mindenben hasonlított a fájdalmas Főrfőhöz. Nemes jelleme ellenére Jeremiás mégsem volt tább, mint prófétá. Megdorgálhatta a népet bűntől, de nem fizethette meg az ártat bűneikért. Jézus azonban megtette.

Azáltal, hogy

Jézus azonosították a mit egy kiemelkedő alakjával, valami fontos dolgot kázáltak rá, mégpedig azt, hogy a Messiás már majdnem elérkezett. Ez azonban nem volt elöng. Olykor nagyon kázzal járunk az igazsághoz, Ács mégsem találjuk. Megtálatják Ácsletüket nemes Ács jász dolgokkal, Ács részt vehetünk hasznos tevékenységekben. Mégis, ha Jézus nem része Ácsletüknek, akkor azokhoz vőlünk hasonlósáig, akik azt mondták rá, hogy "Éz Keresztelő János, Isten vagy Jeremiás".

Egy kárdás

számát csak: "ÉTi pedig kinek mondotok engem?" (Mt 16:15). Jézus kázzal sokan elhagyták Őt, amikor egyértelműen vőlít számukra, hogy Jézusnak nem állt szándékában Dávid trónját elfoglalni. Egy vezetőt a karizmája vagy a személyisége miatt kázzal nem biztonságos dolog. Nekünk egyedül az Urat kell hűsögesen Ács tiszta szível kázzalunk, aki a mi Vezetőnk. Az Árt Ács az egyházat vöggett szolgálhatunk során ne engedjük, hogy más dolgok elvonják a figyelmünket. Ne tátsd az időt azzal, hogy a politikai szelek erősségtartod! Amikor este lefekszel aludni, társ nyugovóra azzal a tudattal, hogy bér nem vagy tákkáletes, de a szíved tiszta.

Cézár

Filippiben Jézus odafordul a kis csoporthoz, és azt kérdezi: "Miközben a tanítványok rőtöltek?" A legfontosabb dolgok mindig személynél vannak. Kicsoda Jézus szívedre? Ő az a példátlan személynél, akit fenntartások nélkül kell látni?

Péterből Ágy

tér felcsodálatos vallomása: "Te vagy a Krisztus, az élő Istennek Fia" (Mt 16:16). Jézussal való get a keresgélés. Ez az az érzés, amelyet el kell vinnünk: egyedül Krisztus. Ez az alap, amelyen a mi egyházunk, a Hetednapos Adventista Egyház létrejött. Ahol letünk átja csak akkor van a remény, ha Jézus velünk van. Csak a Szentlélek nyithatja meg a szemünket.

Krisztus

egyedülálló volt el kell ismernünk, meg kell ragadnunk és meg kell vallanunk. Vezetőkként nekünk kell megkezdeni a sort. Isten egyedülálló hitelvekkel és ártékekkel ajándékozott meg minket. Elszomorít, hogy gyakran vonakodunk hitünk egyedi voltát megadni prófétákban, tanításban vagy írásban. Népünkéhez. Megragadott-e bennünket ez, a mi egyedülállóan példátlan voltunk? Vagy bizonytalanok vagyunk? Ha volt valaha olyan idő, amikor az emberek vágytak valami jobbra - reményre, bizonyosságra és arra a hangra, amely azt mondja: "Én mindent átteszek!" -, akkor az ma van. Krisztus második eljövetele valóban járt, egy olyan példátlanul különleges esemény, amelyben hinnünk kell, és prófétáknak kell rőtölük. A hetednapos adventistáknak különleges megbízatásuk van ennek hirdetésére.

Miközben azon

elmerültem, hogy mi történt a Cézár Filippi fel vezető áton a tanítványokra jutottam: először is, egyedül egy ásr van, és minden, ami vele kapcsolatos, különleges és egyedi. Ő az, aki személynél szívedre és az egyház rőtölésére meghatározza a tennivalókat. Másodsorban, a Szentlélek és az ő munkájának kérésénél hit az, ami erőssé tesz ahhoz, hogy felismerjem és elismerjem az egyedülállót. Valószínűleg pedig egyedül az számát, hogy felismerjük, elfogadjuk, megragadjuk és engedelmeskedjünk Jézus Krisztus hatalmának. Ő Ágy szíved mindenünkhez: "Ez vagyok én! Menj, és mondd el a világnak!"

Ebben rejlik a mi egyházunk kálidése.

Á

Jan Paulsen